

Zpracovali: Burdová Monika, Havlíčková Zuzana, Kraftová Anna, Pečenka Tomáš, Šíp Josef

Pedagog: Mgr. Romana Křížová

Škola: Základní škola, Příbram VII, Bratří Čapků 279

Ludmila Kubíčková rozená Třesohlavá - Hluboš (*1928)

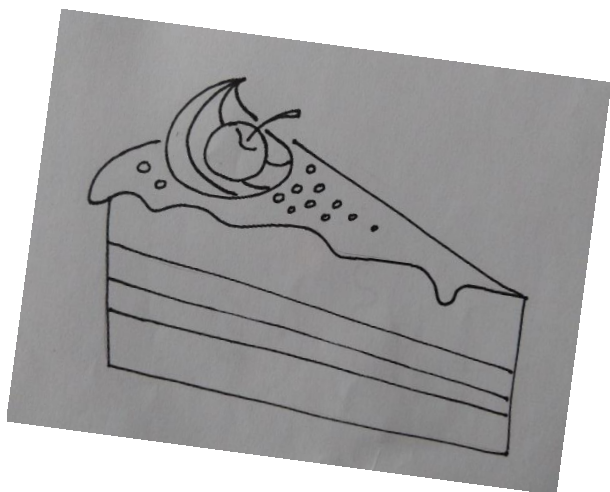

Když jsme na začátku prosince přišli do příbramského domova důchodců, přivítala nás paní Ludmila Kubíčková, která svou povahou nedává znát, čím si v minulosti vlastně prošla. Při jejím vypravování z války se nám tají dech a chvílemi dokonce nemáme daleko k pláči.

Píše se rok 1945 a ve vlaku z Bratkovic sedí sedmnáctiletá Ludmila, která v něm dojíždí každý den do Příbrami, kde pracuje v cukrárně u Tůmů.

Tak jsme vyjeli z Bratkovic a najednou vlak zastavil a my všichni do příkopu a lehli jsme si. Přilítli hloubkaři a rozbili lokomotivu. No a co jsme mohli dělat, žádný mně to nejede, tak jsme se sebrali a šli jsme pěšky do Příbrami do práce.

Takový nálet nezažila paní Kubíčková poprvé. Ve sklepě jejich domu v Hluboši byl jeden ze dvou hlubošských bunkrů, často se v něm při náletech schovávala spolu se svou rodinou a sousedy a dodnes si pamatuje strach, který všichni cítili.

Pro většinu z nás je druhá světová válka pouhou upomínkou naší historie, ale pro někoho byla krutou realitou. Za války prožívala paní Kubíčková i svou první platonickou lásku. V cukrárně ji začal navštěvovat mladík Honza, doprovázel ji k vlaku...

Potom mi řekl, že je nasazený v rajchu a že je na dovolený. A říkal mi: „Já se tam nerad vracím, ale já musím, ale budeme si psát.“

Vyměnili si několik dopisů. Když už se blížil konec války a Honza se stále nevracel, vyhledala Ludmila jeho bratra Jardu.

A já povídám: „Jardo, co je s Honzou? Přijel? Vždyť on se nevrací!“ Bohužel při posledním náletu ho zabili. Tak se mi nevrátil.

Zemřel na samém konci války při jednom z posledních náletů 7. května 1945.

Bohužel to nebyla jediná násilná smrt mladého muže. Válka krutě zasáhla do života paní Kubíčkové už o pár měsíců dřív, kdy zemřel při náletu její bratranec Karel Třesohlavý.

Naše země se v květnu 1945 konečně dočkala osvobození a paní Ludmila Kubíčková nám vyprávěla, jak v jejich domě v Hluboši byla ubytovaná ruská vojenská posádka.

Bylo jich nahoře pětadvacet, naši byli dole. Ráno přišel jeden a klepal mamince na dveře a říkal: „Mamka vstavaj! Davaj talírky a krušky.“ Tak vždycky maminka jim dala, co měla a oni si nahoře vařili.

Po válce se konečně všechno v dobré obrátilo a paní Ludmila mohla dostudovat, zamilovala se do budoucího manžela a strávili spolu šťastných 58 let společného života, vychovali syna, koupili si vlastní dům, vysněný automobil Škoda Spartak 440. Paní Ludmila je stále obklopena rodinou a přáteli.

A ještě jedna šťastná vzpomínka p. Ludmily na závěr. Když byla malá, maminka jí vyprávěla o prezidentu Masarykovi, který jezdil na koni v parku hlubošského zámku a kupoval boty dětem v místní škole. Když malá Ludmila chodila do třetí třídy, naučila se básničku o panu prezidentovi:

*Tatíčku náš Masaryku,
ať to slyší celá zem,
celá Praha, republika,
jak Tě máme všichni rádi,
svobodu jsi nám vybojoval,
vrátil jsi nám českou zem,
za to my tě budem nosit
věčně v mladém srdci svém.*

Je až k nevíře, že tak vitální paní letos oslaví devadesátiny a je nám ctí, že jsme mohli dělat rozhovor právě s ní.